

VISDOM

I ett land långt borta hade man för vana att bära ut sina gamla människor, som inte orkade arbeta längre, i öknen och lämna dem där för att dö.

En ung man hade insett att det nu var dags för honom att bära ut sin gamle far i öknen men han sköt upp resan till nästa dag och sedan till nästa dag och så vidare. Till slut kunde han inte skjuta upp det längre. Han tog sin gamle far på ryggen, eftersom han var för svag att gå. Han gick i många timmar, men solen var varm och till slut måste han vila. Han satte ner sin far på marken och satte sig på en sten och torkade svetten ur pannan.

Efter ett tag började fadern skratta. Den unge mannen blev mycket överraskad. Varför skrattar du, det här är ju inte roligt, det är faktiskt väldigt sorgligt.

Jag skrattar för att jag plötsligt kom ihåg att jag satt på just den där stenen och vilade, precis som du nu gör, när jag bar ut min far i öknen.

Den unga mannen kunde inte fortsätta. Han tog sin far på ryggen och återvände hem. Han gömde sin far på vinden. Varje kväll bar han upp mat och brukade ha långa samtal med fadern.

En kväll var den unge mannen djupt försjunken i sina egna tankar och fadern frågade vad som bekymrade honom.

Konungen ska skicka ut en stor skara av unga män i öknen för att hitta källan med livets vatten. Och jag har ingen idé om hur vi ska kunna göra det här. Det verkar omöjligt.

Fadern var tyst länge. Så sa han: Bygg en låda tillräckligt stor för att jag ska få plats i den och ta med mig på resan. Gå också till marknaden och köp en säck med vattenmellons frö och köp två levande fiskar.

Nästa dag gjorde den unga mannen allt vad sin far hade sagt.

När följet lämnade staden med stora mat- och vattenförråd tog den unga mannen två extra hästar, en med en stor trälåda, den andra med tre stora säckar, två med de två fiskarna i vatten och en fröna.

De reste i många dagar och vilade på natten. En natt viskade fadern i lådan till sin son att det var dags att plantera fröna.

Han gjorde det. Och åter reste de i många dagar. En dag hittade de brunnen med livets vatten. Men bredvid den fanns brunnen med dödens vatten. Och de gick inte att skilja från varandra. Fadern viskade igen till sonen: Nu är det dags att släppa fiskarna, en i varje brunn och då kommer att se var du ska ta vattnet.

En fisk dog omedelbart. Alla var mycket imponerade av den unga mannens visdom. De fyllde flaskan till kungen började sin resa tillbaka. Men nu hade de slut både på mat och vatten. En dag såg de ett fält med vattenmeloner. De lovprisade alla den unga mannen. Och de kom säkert tillbaka hem. Kungen blev mycket nöjd. Han tackade hela gruppen.

Den unga mannen kom hem och bar åter upp sin pappa på vinden.

Sent på kvällen kallades han till kungens palats. Den unge mannen blev väldigt rädd.

Kanske hade någon fått reda på att han behållit sin gamle pappa och nu skulle kungen straffa honom.

Men kungen tog emot honom med stor värdighet.

Jag har hört att du är en väldigt vis ung man, berätta för mig hur fick du den här ideen om de två fiskarna och alla frön. Den unga mannen var förvånad. "Ers majestät, kasta mig i fängelse för att jag har begått ett allvarligt brott. " "Berätta!", sa kungen. Och han berättade allt för kungen. Kungen var tyst.

Sedan log han: "Unge man, vad du har gjort är mycket bättre än en flaska med livets vatten. Jag kommer att hälla ut det vattnet i havet. Från och med nu kommer ingen längre att bäras ut i öknen. Vi ska respektera våra äldste och lära av deras visdom som du har gjort."